

Arrest

nr. 234 617 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, X luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 2 april 1985 in Somalië. U bezit de Jemenitische nationaliteit en bent soennitisch moslim van religie. In de jaren '90 trok uw gezin naar Jemen vanwege de problemen in Somalië. Jullie gingen wonen in Sanaa.

U werkte steeds als mecanicien. Van 2008 tot 2012 ging u in Saoedi-Arabië werken. In 2012 trouwde u met X (o.v; X – CGVS: X) en u kreeg met haar twee kinderen.

In Sanaa werd u in 2018 opgesloten door de Hoethi's omdat ze u gedwongen wilden inlijven. Om vrij te kunnen komen deed u alsof u akkoord ging, maar na uw vrijlating besloten jullie Jemen te verlaten.

In februari 2018 verliet u Jemen. U reisde legaal via Egypte naar Iran. Vervolgens reisde u illegaal via Turkije naar Griekenland. In april 2018 diende u daar een verzoek in om internationale bescherming. Het eerste half jaar van uw verblijf in Griekenland verbleef u op het eiland Chios. Vervolgens verbleef u zo'n half jaar in Bortkhili [sic.]. U was daar toen de beslissing werd genomen om jullie een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Hierna moest u nog verscheidene maanden wachten op een Grieks identiteitsdocument. Zodra jullie dit in handen hadden verlieten jullie Griekenland en jullie reisden via Nederland naar België. Jullie kwamen hier aan op 6 mei 2019 en op 8 mei 2019 dienden jullie ook in België een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopies van de eerste pagina's van uw paspoort en het paspoort van uw partner, de identiteitskaarten van uzelf en uw partner, uw huwelijksakte en een Grieks medisch attest over uw zoon O. aangaande een geplande operatie die in Griekenland niet gebeurde maar in België werd uitgevoerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland (zie Eurodac Search Result; zie verslag persoonlijk onderhoud A.-Z. A. S. E. dd. 05/11/2019 [A], p.7 en zie verslag persoonlijk onderhoud Y. F. O. A. dd. 05/11/2019 [F], p.7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er niet meer over opvang en een uitkering zou beschikken en dat u er geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg en onderwijs (zie CGVS A, p. 7, 9, 10, p. 14-15 en zie CGVS F, p. 8, 9, 10).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met

betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In uw geval dienen uw verklaringen aangaande jullie levensomstandigheden enigszins gerelativeerd te worden. De aandacht moet vooral worden gevestigd op het feit dat jullie zich nooit buiten de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in procedure hebben begeven. Jullie verbleven immers zo'n half jaar in Chios, dan een half jaar in een opvangcentrum op het Griekse vasteland en vervolgens verlieten jullie Griekenland vóórdat jullie dit centrum moesten verlaten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 8, 11).

Daarbij moet men enerzijds vaststellen dat jullie klaarblijkelijk niet hebben geprobeerd een leven in Griekenland op te bouwen. Jullie bleven immers maar zo lang als nodig was om verder te reizen gebruik makend van jullie Griekse documenten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 11). Men kan vermoeden dat jullie ook nooit de bedoeling hadden te proberen in Griekenland een leven op te bouwen. U stelt duidelijk dat België vanaf het begin jullie reisdoel was (zie CGVS A, p. 10). Dit in acht genomen kan het CGVS niet anders dan jullie verklaringen over de onmogelijkheid om in Griekenland te leven te beschouwen als enigszins ongefundeerd en voorbarig. Jullie hebben dit immers nooit ernstig geprobeerd.

Anderzijds moet men de bedenking maken dat jullie opvangcentrum afgelegen lag (zie CGVS A, p. 8 en zie CGVS F, p. 9), en dat deze locatie dus helemaal niet als representatief kan worden gezien voor heel Griekenland wat betreft werkgelegenheid, toegang tot gezondheidszorg en onderwijs, en wat betreft eventuele ondersteuning door hulporganisaties. Vooral aangaande onderwijs moet erop worden gewezen dat als een kleine lokale school niet wordt opengesteld voor de bewoners van een groot opvangcentrum voor mensen in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS A, p. 9), daar niet uit kan worden afgeleid dat scholen in Griekenland niet toegankelijk zijn voor personen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Naast de moeilijke levensomstandigheden haalden jullie discriminatie in het algemeen aan. Dit zagen jullie in het feit dat jullie kinderen niet naar de lokale school konden, in de houding van de staf van jullie opvangcentrum, in de supermarkt en in de samenleving in het algemeen (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 10). De school werd hierboven reeds besproken. Wat de overige ervaringen met racisme en discriminatie betreft moet worden gezegd dat die uiteraard laakbaar zijn, maar dat er geen sprake is van incidenten die dermate zwaarwegend zijn dat jullie zouden kunnen stellen een reëel risico op het lijden van ernstige schade te hebben.

Verder hadden jullie in Griekenland geen grote problemen gehad met individuele personen of met de autoriteiten (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 9-10).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers jullie identiteit, herkomst, familiesituatie en de geplande operatie van O.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw echtgenote niet-onontvankelijk heeft bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.
(...)"*

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, Y. F. O. A., luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 januari 1984 in Jedda in Saoedi-Arabië. U bezit de Jemenitische nationaliteit en bent soenitisch moslima van religie. Enige tijd na uw geboorte trok uw gezin naar Jemen en jullie gingen in Aden wonen. Uw vader bleef in Saoedi-Arabië werken en hij overleed daar enkele jaren geleden. Uw moeder woont nog steeds in Aden in Jemen. Uw drie broers en zussen wonen bij haar.

In 2012 trouwde u met A.-Z. A. S. E. (o.v.: ... – CGVS: ...) en u ging met hem in Sanaa gaan wonen. U kreeg met hem twee kinderen en u bent momenteel zwanger van een derde.

In Sanaa werd uw man in 2018 opgesloten door de Hoethi's omdat ze hem gedwongen wilden inlijven. Om vrij te kunnen komen deed hij alsof hij akkoord ging, maar na zijn vrijlating besloten jullie Jemen te verlaten.

In februari 2018 verliet u Jemen. U reisde legaal via Egypte naar Iran. Vervolgens reisde u illegaal via Turkije naar Griekenland. In april 2018 diende u daar een verzoek in om internationale bescherming. Het eerste half jaar van uw verblijf in Griekenland verbleef u op het eiland Chios. Vervolgens verbleef u zo'n half jaar in Bortkhili [sic.]. U was daar toen de beslissing werd genomen om jullie een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Hierna moest u nog verscheidene maanden wachten op een Grieks identiteitsdocument. Zodra jullie dit in handen hadden verlieten jullie Griekenland en jullie reisden via

Nederland naar België. Jullie kwamen hier aan op 6 mei 2019 en op 8 mei 2019 dienden jullie ook in België een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopies van de eerste pagina's van uw paspoort en het paspoort van uw partner, de identiteitskaarten van uzelf en uw partner, uw huwelijksakte en een Grieks medisch attest over uw zoon O. aangaande een geplande operatie die in Griekenland niet gebeurde maar in België werd uitgevoerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In het geval van uw echtgenoot werd zijn verzoek niet-ontvankelijk bevonden omdat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, een lidstaat van de Europese Unie. Hij slaagde er niet in een vrees ten aanzien van Griekenland aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u een aannemelijke vrees heeft ten aanzien van Griekenland. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland (zie Eurodac Search Result; zie verslag persoonlijk onderhoud A.-Z. A. S. E. dd. 05/11/2019 [A], p.7 en zie verslag persoonlijk onderhoud Y. F. O. A. dd. 05/11/2019 [F], p.7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er niet meer over opvang en een uitkering zou beschikken en dat u er geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg en onderwijs (zie CGVS A, p. 7, 9, 10, p. 14-15 en zie CGVS F, p. 8, 9, 10).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.'

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming

genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In uw geval dienen uw verklaringen aangaande jullie levensomstandigheden enigszins gerelativeerd te worden. De aandacht moet vooral worden gevestigd op het feit dat jullie zich nooit buiten de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in procedure hebben begeven. Jullie verbleven immers zo'n half jaar in Chios, dan een half jaar in een opvangcentrum op het Griekse vasteland en vervolgens verlieten jullie Griekenland vóórdat jullie dit centrum moesten verlaten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 8, 11).

Daarbij moet men enerzijds vaststellen dat jullie klaarblijkelijk niet hebben geprobeerd een leven in Griekenland op te bouwen. Jullie bleven immers maar zo lang als nodig was om verder te reizen gebruik makend van jullie Griekse documenten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 11). Men kan vermoeden dat jullie ook nooit de bedoeling hadden te proberen in Griekenland een leven op te bouwen. U stelt duidelijk dat België vanaf het begin jullie reisdoel was (zie CGVS A, p. 10). Dit in acht genomen kan het CGVS niet anders dan jullie verklaringen over de onmogelijkheid om in Griekenland te leven te beschouwen als enigszins ongefundeerd en voorbarig. Jullie hebben dit immers nooit ernstig geprobeerd.

Anderzijds moet men de bedenking maken dat jullie opvangcentrum afgelegen lag (zie CGVS A, p. 8 en zie CGVS F, p. 9), en dat deze locatie dus helemaal niet als representatief kan worden gezien voor heel Griekenland wat betreft werkgelegenheid, toegang tot gezondheidszorg en onderwijs, en wat betreft eventuele ondersteuning door hulporganisaties. Vooral aangaande onderwijs moet erop worden gewezen dat als een kleine lokale school niet wordt opengesteld voor de bewoners van een groot opvangcentrum voor mensen in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS A, p. 9), daar niet uit kan worden afgeleid dat scholen in Griekenland niet toegankelijk zijn voor personen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Naast de moeilijke levensomstandigheden haalden jullie discriminatie in het algemeen aan. Dit zagen jullie in het feit dat jullie kinderen niet naar de lokale school konden, in de houding van de staf van jullie opvangcentrum, in de supermarkt en in de samenleving in het algemeen (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 10). De school werd hierboven reeds besproken. Wat de overige ervaringen met racisme en discriminatie betreft moet worden gezegd dat die uiteraard laakbaar zijn, maar dat er geen sprake is van incidenten die dermate zwaarwegend zijn dat jullie zouden kunnen stellen een reëel risico op het lijden van ernstige schade te hebben.

Verder hadden jullie in Griekenland geen grote problemen gehad met individuele personen of met de autoriteiten (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 9-10).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers jullie identiteit, herkomst, familiesituatie en de geplande operatie van O.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van:

"Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4,48/7 en 57/6 § 3,3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding ;

Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Schending van artikel 4 Van de Charte ;"

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven

van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in dit geval de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Bijgevolg onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Volgens het “Eurodac Search Result” (van 6 mei 2019) en de verklaringen van verzoekers (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 van eerste verzoekende partij, p. 7 en notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 van tweede verzoekende partij, p. 7) blijkt dat aan de verzoekers immers reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Griekenland.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de herschikte Procedurerichtlijn), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

(Oud) Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet werd thans, wat betreft de lidstaten van de Europese Unie, ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale*

bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie". Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a), van de herschikte Procedurerichtlijn. In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht: "De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoekende partij opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Overigens: ook in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt in overweging 101 geconcludeerd dat artikel 33, tweede lid, onder a), van de herschikte Procedurerichtlijn toestaat dat een lidstaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaart om de reden dat de betrokken asielzoeker al in een andere lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, op voorwaarde dat de verwachte leefomstandigheden van die asielzoeker in die andere lidstaat geen ernstig risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) opleveren. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft gelijklopende bepalingen. Beide artikelen verbieden onmenselijke of vernederende behandelingen van personen.

Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat verzoekers niet aantonen niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van hun rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

De verzoekende partijen tonen derhalve de schending van deze bepaling niet aan.

2.3.3. De verzoekende partijen weerleggen niet dat de bestreden beslissingen op deze juridische grondslag moesten genomen worden. Zij stellen dat hun dossier oppervlakkig is onderzocht en niet onderzocht werd of zij de internationale bescherming nog steeds hebben in Griekenland en de internationale bescherming niet werd stopgezet.

De Raad verwijst naar het "*Eurodac Search Result*" in het administratief dossier. Immers, sinds 20 juli 2015 markeren de verschillende lidstaten personen met internationale bescherming met een "M" in het Eurodac-systeem (administratief dossier, nota Eurodac-hit "M"). In dit geval blijkt dat door de vermelding van de "M" onder "*Mark status*" de verzoekende partijen internationale bescherming verkregen.

De Raad verwijst tevens naar hun afgelegde verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 van eerste verzoekende partij, p. 7 en notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019 van tweede verzoekende partij, p. 7). Tijdens het onderhoud, in aanwezigheid van hun advocaat, hebben verzoekers dit gegeven niet betwist.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, hun motieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door hun gekozen

taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De internationale bescherming die de verzoekende partijen kregen in Griekenland werd onderzocht.

Verzoekers gaan in op de volgens hen slechte leefomstandigheden in Griekenland, waaronder de werkloosheidsgraad, ook voor de Grieken, de hoge graad van aanwezige asielzoekers en mensen die de internationale bescherming hebben verkregen en de materiële omstandigheden in Griekenland en de Griekse eilanden, met inbegrip van bedreigingen en racisme, werkloosheid, gebrekkige toegang tot gezondheidszorg en voedsel, water en elektriciteit. Zij hadden ook niet de mogelijkheid om Grieks te leren. Zij houden een voornamelijk theoretisch betoog over de leefomstandigheden van de Grieken en de vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen. Over hun concrete, persoonlijke omstandigheden stellen zij onder meer:

*“Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang in Griekenland klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt.
Dat de verzoekende partij’s verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;
Dat de verzoekende partij geen toegang had tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers en op geen enkel ogenblik de kans kreeg om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren;
Dat het hotel waar zij geparkeerd stonden ver van alles verwijderd was, nl op 21/2 uur te voet voor een enkel rit!”*

Verzoekers stellen dat zij gedurende zes maanden verbleven in ‘Chios’. Ook de tussenkomsten van Ngo’s kunnen de structurele tekortkomingen niet verhelpen.

Vooreerst merkt de Raad op dat in beide bestreden beslissingen de commissaris-generaal correct motiveert:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er niet meer over opvang en een uitkering zou beschikken en dat u er geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg en onderwijs (zie CGVS A, p. 7, 9, 10, p. 14-15 en zie CGVS F, p. 8, 9, 10).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In uw geval dienen uw verklaringen aangaande jullie levensomstandigheden enigszins gerelativeerd te worden.

De aandacht moet vooral worden gevestigd op het feit dat jullie zich nooit buiten de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in procedure hebben begeven. Jullie verbleven immers zo'n half jaar in Chios, dan een half jaar in een opvangcentrum op het Griekse vasteland en vervolgens verlieten jullie Griekenland vóórdát jullie dit centrum moesten verlaten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 8, 11).

Daarbij moet men enerzijds vaststellen dat jullie klaarblijkelijk niet hebben geprobeerd een leven in Griekenland op te bouwen. Jullie bleven immers maar zo lang als nodig was om verder te reizen gebruik makend van jullie Griekse documenten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 11). Men kan vermoeden dat jullie ook nooit de bedoeling hadden te proberen in Griekenland een leven op te bouwen. U stelt duidelijk dat België vanaf het begin jullie reisdoel was (zie CGVS A, p. 10). Dit in acht genomen kan het CGVS niet anders dan jullie verklaringen over de onmogelijkheid om in Griekenland te leven te beschouwen als enigszins ongefundeerd en voorbarig. Jullie hebben dit immers nooit ernstig geprobeerd.

Anderzijds moet men de bedenking maken dat jullie opvangcentrum afgelegen lag (zie CGVS A, p. 8 en zie CGVS F, p. 9), en dat deze locatie dus helemaal niet als representatief kan worden gezien voor heel Griekenland wat betreft werkgelegenheid, toegang tot gezondheidszorg en onderwijs, en wat betreft eventuele ondersteuning door hulporganisaties. Vooral aangaande onderwijs moet erop worden gewezen dat als een kleine lokale school niet wordt opengesteld voor de bewoners van een groot opvangcentrum voor mensen in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS A, p. 9), daar niet uit kan worden afgeleid dat scholen in Griekenland niet toegankelijk zijn voor personen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Naast de moeilijke levensomstandigheden haalden jullie discriminatie in het algemeen aan. Dit zagen jullie in het feit dat jullie kinderen niet naar de lokale school konden, in de houding van de staf van jullie opvangcentrum, in de supermarkt en in de samenleving in het algemeen (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 10). De school werd hierboven reeds besproken. Wat de overige ervaringen met racisme en discriminatie betreft moet worden gezegd dat die uiteraard laakbaar zijn, maar dat er geen sprake is van incidenten die dermate zwaarwegend zijn dat jullie zouden kunnen stellen een reëel risico op het lijden van ernstige schade te hebben.

Verder hadden jullie in Griekenland geen grote problemen gehad met individuele personen of met de autoriteiten (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 9-10).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen."

De tweede verzoekende partij steunt haar verzoek om internationale bescherming op wat haar echtgenoot voorhoudt. In haar beslissing van de commissaris-generaal wordt bijkomend gesteld: *"Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.*

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen."

Deze motieven, in beide bestreden beslissingen, zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. De motieven zijn kennelijk redelijk.

2.3.4. Ter ondersteuning van hun relaas citeren verzoekers een rapport van de rapporteur 'De Sutter' van de Raad van Europa, daterend van 4 maart 2019, en verwijzen zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad wijst erop dat, in navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, het aan de verzoekers toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een

bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekers naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.). Het Hof benadrukt in de punten 89 en 90 van het arrest dat deze tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest - dat gelijkstaat aan artikel 3 van het EVRM - vallen, als ze een "*bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*" bereiken. Of dat zo is, hangt af van alle omstandigheden van het geval. De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een "*toestand van zeer verregaande materiële deprivatie*", waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden.

Uit de punten 91 en 92 van het arrest blijkt dat grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de leefomstandigheden op zichzelf onvoldoende zijn om de drempel te halen. Ook schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (of artikel 3 van het EVRM), vindt het Hof niet zo erg dat een lidstaat de asielaanvraag van een statushouder uit de lidstaat waar die schendingen plaatsvinden, ontvankelijk moet verklaren. De commissaris-generaal merkt dit terecht op in de bestreden beslissingen.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Dit geldt voor alle citaten betreffende de informatie over Griekenland en de Griekse eilanden waarvan verzoekers gebruik maken in hun verzoekschrift.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel, persoonlijk en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers tonen niet aan dat zij daadwerkelijk getracht hebben hun leven in Griekenland op te bouwen nadat zij de internationale bescherming verkregen. Zij verlieten onmiddellijk Griekenland nadat zij hun verblijfsdocumenten verkregen via een vlucht naar Nederland.

Uit de hierboven weergegeven citaten van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal dit op pertinente en correcte wijze heeft aangeduid. Verzoekers hebben zes maanden in Chios verbleven, maar hebben nadien een half jaar in een opvangcentrum op het vaste land verbleven, dat zij vroegtijdig verlieten. Verzoekers zijn maar in Griekenland gebleven tot zij in het bezit waren van de Griekse documenten. Bovendien stellen verzoekers van meet af aan de bedoeling te hebben gehad om naar België te reizen. Verder is het kennelijk redelijk te oordelen dat de verklaringen over de onmogelijkheid om te trachten in Griekenland een leven op te bouwen ongefundeerd en voorbarig zijn nu niet kan vastgesteld worden dat verzoekers een poging deden hun leven in Griekenland op te bouwen. Evenmin hebben verzoekers volgens hun eigen verklaringen ernstige problemen gehad met individuele personen of met de Griekse autoriteiten. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij

geen beroep konden doen op de schoolmogelijkheden in Griekenland eens dat zij internationale bescherming kregen. Zoals de commissaris-generaal opmerkt, kan uit de afwezige toelating van één lokale kleine school niet afgeleid worden dat dit representatief is voor gans Griekenland. Er blijkt evenmin dat verzoekers een poging deden elders te wonen. In hun verklaringen of in het verzoekschrift wordt niet uitgelegd waarom dit voor hen onmogelijk zou zijn. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat geen gebruik kon gemaakt worden van de Ngo's en tonen geenszins aan dat zij zich gericht hebben tot de Griekse autoriteiten om hun rechten, verbonden aan een internationale bescherming, te verkrijgen. Ook uit het door verzoekers geciteerd rapport van rapporteur De Sutter blijkt dat Ngo's en het UNHCR bijstand verlenen, ook in het kader van huisvesting (zie punt A.2. en 4.33, 4.34 en 4.35). Ernstige zieken kunnen de eilanden verlaten en worden naar het vasteland verplaatst (punt C.2.9.), waaronder ook zwangere vrouwen.

Verder blijkt uit de lezing van het rapport dat dit zich concentreert op de vluchtelingen in de Griekse eilanden, alhoewel er een band bestaat voor wat de situatie op het vasteland betreft (punt C.1.4.). Personen die van een internationale bescherming genieten, verblijven in open kampen en kunnen deze verlaten indien zij dan wensen (zie punt 3.26 van dit rapport).

Verzoekers herhalen in het verzoekschrift hun verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland en verwijzen naar landeninformatie met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit moet daarentegen concreet worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan de verzoekers gebruik kunnen maken.

Waar de verzoekers voorhouden dat erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven niet kunnen heropbouwen, herhaalt de Raad dat zij niet aantonen enige poging te hebben ondernomen vermits zij kort na de toekenning van de vluchtelingenstatus Griekenland verlieten. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen zelf inspanningen hebben gedaan en dat zij verstoken bleven van de nodige medische hulp en de bescherming van de politie. Na de toekenning van de internationale bescherming konden zij kiezen om het opvangcentrum waar zij verbleven te verlaten. Deze poging werd niet verricht. Zij tonen ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in hun onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken. Verzoekers maken niet aannemelijk serieuze pogingen in die zin te hebben ondernomen. Daarbij wordt opgemerkt dat er bovendien niet aan voorbij gegaan kan worden dat zij wel de middelen hadden om naar België te reizen.

In de mate dat verzoekers stellen dat zij als dieren werden behandeld zonder de hulp van de autoriteiten, blijkt dit niet uit de gehele lezing van hun verklaringen. Er blijken geen grote problemen, noch individueel, noch ten aanzien van de Griekse autoriteiten (gehoorverslag eerste verzoekende partij, p. 11 en tweede verzoekende partij, p. 9 - 10). Het racisme dat verzoekers aanhalen, blijkt uit het feit dat een anonieme algemene boodschap werd aangebracht op de deur van een lift, waarvan een foto wordt bijgebracht. Verzoekers stellen dat het eten giftig was, maar brengen daar geen bewijs van bij. Zij houden voor dat hun zoon medische hulp nodig had, maar spreken zichzelf tegen over de aard van het medisch probleem van hun zoon (enerzijds schildklier, anderzijds lymfen (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 15)). Er wordt een niet vertaald Grieks document bijgebracht,

dat niet verstaanbaar is voor de Raad. De tweede verzoekende partij erkende dat zij beroep kon doen op het IOM. Zij is bijzonder vaag over “*een probleem*” dat ontstond nadat de politie en een ziekenwagen kwamen, waardoor zij besloten het kind zelf medisch te behandelen (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 9), terwijl zij anderzijds stelt voordien beroep te hebben gedaan op het ziekenhuis in Kranidi. De tweede verzoekende partij verklaarde dat er wekelijks een kleine auto werd geregeld om de mensen naar het ziekenhuis te vervoeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) zodat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden geen toegang tot de gezondheidszorg te hebben.

Uit het voorgaande kan derhalve geenszins blijken dat verzoekers om redenen, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, niet konden/kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen of hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partijen in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. Evenmin volstaat de bewering dat zij als dieren werden behandeld en er in Griekenland een totaal gebrek aan integratie bestaat.

De stelling dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Griekenland, zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, die gelijklopende bepalingen zijn, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

De Raad meent dat de motieven van de bestreden beslissingen afdoend zijn en niet stereotiep.

De Raad besluit dat de verzoekers geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maken. Zij tonen niet aan dat zij getracht hebben om hun leven te heropbouwen na de toekenning van de internationale bescherming. Een situatie van zware materiële deprivatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 wordt door verzoekers niet aangetoond.

2.3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekers beschikken om zich tegen een ten aanzien van hen genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van de commissaris-generaal, het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekers tegen een dergelijke beslissing kunnen instellen. De verzoekende partijen geven enkel aan dat de beroepstermijn slechts tien dagen bedraagt, wat volgens hen te kort is. De Raad ziet niet in, in dit geval, welk belang de verzoekende partijen hebben bij deze grief. Er blijkt dat zij tijdig en door middel van een uitvoerig verzoekschrift beroep hebben aangetekend tegen de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen voeren in dit kader de schending aan van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de

lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn) en in het kopje van hun middel ook van artikel 23 van deze richtlijn.

Door de herschikte Procedurerichtlijn werd de (oude) Procedurerichtlijn herschikt.

Artikel 53 van de herschikte Procedurerichtlijn voorziet:

“Intrekking

Richtlijn 2005/85/EG wordt met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken voor de door deze richtlijn gebonden lidstaten, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage II, deel B, genoemde termijnen voor omzetting in intern recht.

Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage III.”

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek dat voortvloeit uit artikel 46, § 3, van de herschikte Procedurerichtlijn.

Artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn voorziet in een recht op daadwerkelijk rechtsmiddel, waaronder het beroep tegen een beslissing om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen (zie artikel 39, 1, a), i). Deze bepalingen werden herschikt onder, onder meer, artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partijen laten na in het middel voldoende duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn, thans vervat in artikel 31 van de herschikte Procedurerichtlijn, geschonden achten. In toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn geschonden achten. Deze grief is onontvankelijk.

De verzoekende partijen geven tal van theoretische beschouwingen over een “*daadwerkelijk beroep*”, maar tonen geenszins aan dat het recht hierop geschonden is. Zij maken niet aannemelijk dat een “*aandachtige, volledige en strikte controle*” niet geschiedt tijdens hun beroep, en niet zou geschied zijn door de commissaris-generaal. Ten overvloede: het Grondwettelijk Hof merkte al in haar arrest 81/2008 op dat artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn niet in meer jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008).

Er wordt nogmaals opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partijen hun belang bij de grief, dat de beroepstermijn tekort is, niet aantonen. Verder voorziet artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn in de mogelijkheid om verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren als “*a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;*” wat het geval is. In de mate dat de verzoekende partijen met de inhoud van deze bepalingen niet akkoord kunnen gaan, leveren zij wetskritiek. De verzoekende partijen stellen onjuist dat het huidig beroep berust op een criterium, niet toegestaan door de (oude) Procedurerichtlijn, en bij de grief dat de beroepstermijn slechts 10 dagen bedraagt, tonen de verzoekende partijen geen belang aan.

Evenmin is de verwijzing naar de arresten van het EHRM en van de Raad in dit geval dienstig. In het Belgische rechtssysteem wordt er geen precedentswaarde toegekend.

In zoverre verzoekers verwijzen naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest, naar artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn, naar rechtspraak van het Hof van Justitie (waaronder het

arrest C-69/10 van 28 juli 2011) en het EVRM, en aanvoeren dat ze niet over een daadwerkelijk beroep beschikken, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen op welke andere wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad (eigen onderlijning). De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partijen hebben hiervan gebruik gemaakt; hun beroep was toegankelijk en beschikbaar. Het beroep heeft een schorsende werking gehad. De bewering als zouden zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

2.3.7. Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.3.8. Verder laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten wat zij bedoelen met de schending van artikel 4 van de "Charte". Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. X; RvS 1 oktober 2004, nr. X; RvS 17 december 2004, nr. X).

De verzoekers vermelden niet welk "Charte" zij bedoelen, dus is dit onderdeel onontvankelijk.

In de mate dat verzoekers hiermee artikel 4 van het Handvest bedoelen, stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM, en volstaat het te verwijzen naar de eerdere uiteenzetting.

2.3.9. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissingen schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4. De verzoekende partijen leggen ter terechtzitting geen stukken neer en tonen niet aan dat de voorgelegde stukken aan de commissaris-generaal van die aard zijn dat zij de eerdere overwegingen in dit arrest te kunnen wijzigen.

2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partijen, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en principes van machtsoverschrijding, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de "Charte" niet aannemelijk hebben gemaakt. Er zijn bijgevolg geen gegronde middelen aangevoerd.

2.6. De verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN